

[Hassing Jørgensen.]

som ganske vist hverken er Genstand for Slid eller Forældelse, men som henstaar uden Afskrivning, uagtet de er værdiløse. Dette gælder f. Eks. delvis Reservefondens Midler, under hvilke findes opført totalt værdiløse russiske Obligationer til et Beløb af 2,4 Mill. Kr. Disse Beløb bør helt afskrives og paa Driftsregnskabet. Restbeholdningen af Værdipapirer er ca. 2 Mill. Kr., som bør overføres til Statens almindelige Beholdning af Værdipapirer. Og saa bliver der tilbage et Mellemværende med Statskassen. Statskassen har i sin Tid faaet af Reservefondens Værdier for 5 Mill. Kr., og disse 5 Mill. Kr., som er en ren Versurpost, burde man bringe ud af Verden. Reservefondens vil dermed være udtømt, men hvad skal man ogsaa med en Reservefond, som ikke frembyder nogen som helst Reserve?

Der findes sikkert under Tilgodehavender og Udlaan en Del udestaaende Fordringer, som ikke kunde staa for en kritisk Revision, og navnlig maa man forholde sig skeptisk over for de 76 Mill. Kr., der er anbragt i Jernbaneaktier. Nu maa den højtærede Finansminister endelig ikke imødekomme min Kritik ved at afskrive disse Aktiver paa Formuen, den er ingenlunde for stor. Disse Afskrivninger bør foregaa paa Driftsregnskabet. Jeg vil vurdere dem til at andrage i alt omtrent 100 Mill. Kr., og derfor kan man ikke foretage disse Afskrivninger paa et enkelt Aars Regnskab; men man kan fordele Beløbet. Jeg vil foreslaa den højtærede Minister at afskrive ekstraordinært paa disse Aktiver et Beløb paa 10—15 Mill. Kr. om Aaret paa Driftsregnskabet. Der findes i Status under Afsnittet: Forskellige Fonds, som har særskilte Formaal, en Konto, som hedder: Statens Brandforsikringsfond, der ejer 12 Mill. Kr. Det er Værdipapirer, som er henlagt til denne Fond, og Meningen med denne Fond er, at Staten skulde være Selvassurandør for sine Ejendomme. I Tilfælde af en større Ildsvaade er det jo klart, at Finansministeren har Midler nok til at genopføre en nedbrændt Ejendom, men han vil opdage, senest ved næste Regnskabsafslutning, at Statens Formue alligevel er blevet formindsket med det Beløb, som svarer til den indtraadte Skade, hvorimod Skaden, hvis Ejendommen var forsikret, vilde blive erstattet, og Statens Formue saaledes vilde være intakt. For at Staten kan opfylde sin Hensigt at være Selvassurandør, maa der hvert Aar paa Driftsregnskabet afsættes en Sum, som svarer til, hvad normal og rigtig Assurance-

præmie vil koste. Dette Beløb bør opsamles fra Aar til Aar og opføres i Regnskabet som en Gældspost, som et Passiv, indtil den naar en saadan Størrelse, at Forsikringsteknikere tør erklære Risikoen for dækket efter tekniske Beregninger. Hvor meget der hertil udfordres, ved jeg ikke, men før det er sket, kan Staten ikke dække sig mod Risiko ved at være Selvassurandør.

Det gør paa mig ikke noget godt Indtryk at se Statens Kassebeholdning opført med minus 60 Mill. Kr. Der er i det hele taget alt for mange Minustegn i denne Regnskabsopgørelse. Man bør overalt, hvor det er muligt, tilstræbe positive Tal. Naar man ser nærmere efter, viser det sig, at der den 31. Marts 1935 er i Omløb 40 Mill. Kr. Statsgældsbeviser, og Statens Konto i Nationalbanken er i Forbindelse med indfrieede Checks overtrukket med 30,8 Mill. Kr. Det er altsaa Gældsposter, som man opfører under Kassebeholdningen til Fradrag i Kassebeholdningen, og der skulde jo en meget stor Kassebeholdning til at svare til et saadant Beløb. Hvis man opførte disse 70,8 Mill. Kr. under Statsgælden, og det er jo Statsgæld, saa vilde den blive angivet med 1321 Mill. Kr., og Kasse- og Bankbeholdningen vilde da være paa 10 Mill. Kr. Jeg ser ikke nogen rimelig Grund til ikke at opføre disse Poster paa Regnskabet efter ganske sædvanlige regnskabsmæssige Regler.

Under Statsgæld findes opført forskellige udenlandske Laan og derunder nogle gamle 3 og 3½ pCt. dels uamortisable og dels amortisable Laan til 227 Mill. Francs. Dem har vi altid været glade for, fordi de tilsyneladende er meget billige. De betegnes i Status som lydende paa gamle Francs, men opføres til en Kurs af 72 Øre pr. Fr. Efter min Anskuelse er der ikke noget, der hedder „gamle Francs“. Den, der i Frankrig præsenterer en Statsobligation, som er udtrukket, f. Eks. paa 1 000 Frs., faar, hvor gammel Obligationen saa end er, 1 000 Frs., aldeles uanset, at Statsobligationen lyder paa Betaling i Guldmønt, og uanset at den nuværende Francs Guldinhold er reduceret til $\frac{1}{5}$. Meningen med Francens Nedskæring var jo netop den ad denne Vej at reducere den uoverkommelige Statsgæld til $\frac{1}{5}$, og den, der kommer og præsenterer sin Statsobligation og vil have gamle Francs, altsaa vil have 5 000 nye Francs for 1 000 gamle, vil maaske nok blive behandlet med en vis venlig Overbærenhed, men han vil ikke faa mere end de 1 000 Francs. Vore franske Statslaan lyder paa Francs eller danske Kroner, og man maa altid ind-